

บ้านไร่สายสวาท

บทที่ 21

สายชลกลับถึงบ้านเมื่อเวลาบ่ายคล้อย หน้าเสียดเมื่อเดินผ่าน
เชษฐีไปห้อง ไม่สนใจว่าเชษฐีรออยู่ทั้งวัน เขาถามชไมพรถึงเธอ
ร้อนรุ่มเมื่อรู้ว่ายอดไปตามแล้วพากันหายไป เขาขับรถตระเวนตามหา
ตลอดบ่ายเพื่อที่จะกลับมาอย่างผิดหวัง ครั้นได้ยินเสียงรถก็ลุกขึ้น
รอคอยจนเธอเดินเข้ามา

อยากจะขอโทษ แต่ว่าสายชลไม่ให้โอกาส ทำท่าจะวิ่งหนีทันที
ที่เห็นเขา เชษฐีได้แต่มองตาม แล้วถอนใจด้วยความรู้สึกหนักหน่วง

“หนูจะกลับกรุงเทพ นะคะพี่ไม”

ชไมพรหันมามอง เห็นใบหน้าอ่อนๆ หม่นหมองเคร่งขรึม

เธอถามว่า “ทำไมล่ะจ๊ะ”

“หนูไม่อยากอยู่ที่นี้” เธอตอบง่าย ๆ

ชไมพรมองอย่างแปลกใจ เมื่อวานก็ยังมีดี ๆ มาวันนี้กลับผิดไป
เป็นคนละคน

“มีอะไรหรือ... คงไม่ได้มีปัญหากับคนงานนะ”

“เปล่าค่ะ”

“หรือว่าทะเลาะกับพี่เชษฐี”

เธอก็มหันหน้าแทนคำตอบ

ชไมพรจึงได้คำตอบ “พี่เชษฐีก็เป็นอย่างนั้นเอง เดี่ยวโมโหร้าย
เดี่ยวอารมณ์ดี ซลอย่าถือเลยนะ”

“หนูจะไปค่ะ” เธอยืนยัน

พี่สาวหนึ่งก่อนจะถาม “ซลจะไปเมื่อไหร่”

“มะรีนนี่”

“รวดเร็วยังนั้นเที่ยวหรือ รอไปอีกหน่อยเถอะ บอกให้ตารู้
ล่วงหน้า จะได้ไม่สะเทือนใจ”

สายชลจับตามองพื้นห้อง จะบอกได้อย่างไรว่าเพราะเหตุใดจึง
อยากจะไปให้เร็วที่สุด กับตายังบอกไม่ได้...

สายชลรู้ว่า ตารักเชษฐี แม้เขาจะไม่ใช่เลือดเนื้อเชื้อไขแต่ว่า
เขาอยู่กับตามาตั้งแต่เล็ก ความขยันขันแข็ง ทรหดอดทนตองานหนัก
ก่อให้เกิดความรักเอ็นดูและผูกพัน ตารัก วางใจเขาราวกับเป็นหลาน
แท้ๆ อีกคนหนึ่ง เช่นเดียวกับที่สายชลรู้สึกว่าเขาเป็นพี่ชายแท้ๆ ของ
เธอ เธอคาดไม่ถึงและเสียใจมากมายกับเรื่องที่เกิดขึ้น

“หนูจะบอกตาเองค่ะ”

ชไมพรดึงว่า “อย่าเพิ่งบอกตาเลยนะ ท่าทางตาคำลังกำลัง
ไม่สบาย”

สายชลเดินหงอยๆ ออกจากห้องตรงไปยังห้องนอนของตา

ชายชรานั่งอยู่บนเก้าอี้โยก หันหน้ามองออกไปนอกหน้าต่างซึ่ง
เปิดกว้างแลเห็นทิวไม้เขียวขจีและภูเขาสีเทาครีมีไกลออกไป ทำนั้ง
นิ่งเฉยทำให้คิดในทีแรกว่ากำลังหลับ หากเมื่อเดินเข้าไปยืนดู สายชล
เห็นหนังสือตายน้อยของตาเคลื่อนไหว

เธอคุกเข่าลงเอียงศีรษะชบกับต้นแขนอวบท่วม

ตาหันมา ยกมือจับศีรษะเธอกดเบาๆ กับต้นแขน เขาไม่พูด
อะไร ทั้งยังไม่ยอมเคลื่อนไหว

“ตาขา... ซลจะกลับกรุงเทพนะคะ”

เธอพูดเสียงอ่อน ตาทอดถอนใจ ตอบเสียงแผ่วแหบแห้ง

“ตามใจแก”

“ซลจะไปวันมะรีน... ได้ไหมคะ”

“ได้...”

เธอขยับขึ้นมอง ตาลดมือลง สีหน้าอ่อนล้าหมองหม่น
เธอใจวูบ คิดว่าการบอกกล่าวจะไปของตนคือต้นเหตุ แต่ว่า
จะอย่างไร เธอก็จำเป็นจะต้องไป

“ซลจะกลับมาเยี่ยมตาค่ะ”

เขาพยักหน้า ดวงตาสีขุ่นหม่นมัวมองเธอด้วยความรู้สึกผูกพัน

“ไปเถอะ”

สายชลรู้สึกตีบตัน โอบกอดชายชราไว้อย่างรักใคร่ พูดเสียงสั่น
แม้พยายามที่จะไม่ร้องไห้

“ตาขา ชลรักตา ซลไม่ได้จะทิ้งตาไปหาความสนุกสะดวกสบาย
ในกรุงเทพนะคะ แต่ซลจำเป็นต้องไปจริงๆ”

“ตารู้”

สายชลมองอย่างอึดอัดในใจ ตาไม่รู้หรือ แต่เธอก็บอกไม่ได้
ชายชราปิดเปลือกตาลง

“ไปเถอะ ไม่ต้องเป็นห่วงตา”

สายชลเดินมาหาชไมพรซึ่งยืนฟังอยู่ที่ประตูห้อง พุดอย่างไม่สบายใจ “ท่าทางตาเหมือนไม่สบาย”

ชไมพรพยักหน้า “ฮือ เป็นมาตั้งแต่เช้าแล้ว เห็นซีมๆ ข้าวปลาก็ไม่ยอมกิน”

เธอชะงักนิดหนึ่ง... หรือว่าตาจะรู้

เธอปลอบตัวเองว่า คงจะไม่หรอกนะ ตาไม่สบายบ่อยๆ ครั้งนี้ก็คงจะเป็นไปตามปกติ

“พาไปหาหมอไหมคะ”

“ถ้าไม่ดีขึ้น พี่ตั้งใจว่าจะพาไปพรั้งนี้”

เธอพยักหน้า “ฝากพี่ไม่ดูแลตาแทนชลด้วย ชล อยากจะอยู่แต่ว่าอยู่ไม่ได้...”

น้องสาวเดินหน้าเศร้าผ่านไป ชไมพรมองตาม นึกสงสัยอยู่ว่าอะไรคือสาเหตุ

เชษฐมีท่าทีเคร่งขรึมอยู่เป็นปกติจึงไม่เป็นที่ผิดสังเกตแต่อย่างใด เขาเผชิญพบสายชลแล้วก็ได้แต่มองอย่างกลัดกลุ้ม อีกฝ่ายหันหนีในทันที เดินเลี้ยวไปอย่างพยายามหลบหน้า

ในเวลาค่าคืน สายชลเก็บตัวเงียบเชียบอยู่ในห้อง นอนล้มตาอย่างไม่เป็นสุข พรั้งนี้เธอจะเก็บของ แล้วอีกวันหนึ่งก็จะพาตัวเองออกไป เธอใจหาย เธอกำลังจะต้องไปแล้ว ไปจากตาที่กำลังป่วยจากบ้านไร่ และจาก “ใคร” อีกคนหนึ่ง

สายชลบอกตัวเองอยู่นานแล้วว่าเธอและ “เขา” มิได้มีชีวิตอยู่ในเส้นทางเดียวกัน เธอตั้งใจมานานแล้วที่จะไปเสียให้พ้น ปล่อย “เขา” ไว้กับพี่สาวของเธอ แต่พอถึงเวลา สายชลกลับรู้สึกใจหาย

ไต้ยีนเสียงผีทำเดินมาหยุดที่ประตูห้อง เธอยันกายลุกขึ้น แต่อีกครู่เสียงนั้นก็เดินผ่านไป เธอกลับนอนลงตามเดิม

หากมองทะลุได้ สายชลจะเห็น “พี่ชาย” เดินมาหยุดอยู่ด้วยสีหน้าอ่อนเคร่งขรึม เขารู้จากชไมพรว่าสายชลกำลังจะไป เขาอยากจะทำอะไรกับเธอ บอกให้เธอรู้ว่าเขารู้สึกเสียใจเพียงใด

ทว่าเขาก็ไม่มีโอกาสได้ทำ

อัญชลีกระแทกสิ่งของปึงปึงอยู่นานแล้ว เชษฐเหลือบตามองหลายครั้ง ภรรยายังทำหน้าที่ หงุดหงิด เขาไม่ว่ากล่าวแม่สักคำ “ใจเย็นเหลือเกินนะ” เธอส่งเสียงใส่เขาอย่างอดไม่ได้

เชษฐถามว่า “อะไรอีกล่ะ”

“จะอะไร ก็แม่น้องสาวสุดสวาทของคุณนะซี อยากจะมีผัวจนตัวสั้น จะไปกรุงเทพอยู่วันสองวันนี้แล้ว”

เขาเงิบ

“ดูเถอะ คู่รักเพิ่งจะไปไม่เท่าไร แรดๆ จะวิ่งตามเขาไปแล้ว คงกลัวเขาจะเปลี่ยนใจ ไม่เอาตัวจริงละกระมัง”

“ช่างเขาเถอะ” เขาปรามขรึมๆ ขมขื่นอยู่ลึกๆ

“แล้วคุณจะยอมให้อัฒมุนั้นคาบขึ้นไปต่อหน้าต่อตาหรือไรนี่ควรจะเป็นของคุณนะ คุณอาบเหงื่อต่างน้ำ ทำงานหนักมาตั้งยี่สิบกว่าปีแล้ว ตั้งแต่คุณยังเป็นเด็กตัวเล็กนิดเดียว จนเดี๋ยวนี้มันเจริญถึงขนาดนี้ แล้วจู่ๆ คนอื่นจะมาซุบมือเปิบแย่งเอาไป คุณจะพูดแต่ช่าง... ช่าง...อย่างนั้นหรือ”

“ฉันไม่ได้ทำคนเดียวนี่ เป็นผลงานของตาต่างหาก เขาเพิ่งจะมาวางมือเมื่อไม่กี่ปีมานี้เอง”

“ตาแก่นั้นแหละตัวร้าย เขาใช้คุณยังกับวัวควาย แล้วคุณได้อะไรบ้าง กรรมสิทธิ์ในที่สภานิดก็ไม่ใช่”

“กรรมสิทธิ์พวกนั้นเขาแบ่งสันกันไว้นานแล้ว”

“แล้วมันยุติธรรมหรือ คนทำงานกลับไม่ได้ ส่วนคนได้นะทำอะไรมั่ง วันๆ ดีแต่แรดไปแรดมา ไม่ได้หยิบจับอะไรเป็นชิ้นเป็นอันสักอย่างเดียว”

เชษฐถอนใจอย่างเบื่อหน่าย

อัญชลีมองหน้าสามี เน้นเสียงถามว่า

“คุณจะยอมให้เขาไปกรุงเทพขงั้นหรือ”

“ฉันจะไปห้ามอะไรเขาได้”

“ห้ามไม่ได้...” เธอทำเสียง “แล้วทำไมไม่ใช้วิธีอื่นล่ะ”

“วิธีอะไร”

อัญชลียกไหล่ “ไม่ได้ด้วยเล่ห์ต้องเอาด้วยกล ไม่ได้ด้วยมนตร์ต้องใช้คาถา... คุณชอบเขาอยู่ไม่ใช่หรือ เขาเป็นผู้หญิงตัวเล็กนิดเดียว ตัวคุณออกใหญ่โตแข็งแรง เรื่องง่ายๆ แค่นี้ไม่มีปัญหาหรือ”

คนฟังรู้สึกอ่อนนุชขึ้นด้วยความโกรธ คำพูดนั้นสะกิดใจเขาอย่างจัง แต่ว่าเขามิได้ทำไปด้วยเจตนาเดียวกับอัญชลี

เขาคว้าแขนอีกฝ่ายกระซอกเข้ามาโดยแรง ก้มลงไปพุดจนชิดด้วยประกายดาววาววับ

“อย่าพูดอย่างนั้นอีกนะ อัญชลี อย่าพูดอย่างนั้นอีก”

เขาผลักเธอจนเซกลง เดินบิงๆ ไปเปิดประตูห้องก้าวออกไป แล้วกระแทกปิดโดยแรง...

ประตูห้องของสายชลแฉกอยู่ เมื่อเชษฐัจับเปิดออก ก็เห็น เจ้าของห้องกำลังเก็บเสื้อผ้าใส่กระเป๋า

เธอหันมา แล้วสีหน้าก็พลันเผือดลง

เชษฐียืนนิ่งอยู่ที่ประตู มองเธอด้วยดวงตาที่บอกความเสียใจ เธอเบือนหน้าหนีไปพับเสื้อผ้าวางอยู่บนเตียง

“พี่ได้ยินว่าชลกำลังจะไป...” เสียงเขาอ่อนขริม “พี่ไม่ว่าหรอก ...ชลอยากจะไปไหน อยากจะทำอะไรก็ได้ทั้งนั้น...”

เธอไม่มีท่าทีว่าจะฟัง

“พี่เพียงแต่จะมาขอโทษ ยกโทษให้พี่ได้ไหม”

เธออึ้ง แล้วน้ำตาก็พาลไหล เธอหันหลังให้พาลงยกมือปาดทิ้ง เชษฐ็ ก้าวเข้ามาในห้อง สายชลหันขวับกลับมา ดวงตาคมวาว เปียกน้ำตา

“อย่าเข้ามานะ”

เขาชะงัก

เธอจ้องมองเขาอยู่อย่างตื้อรั้นขุนเคือง เชษฐ็ถอนใจ ถอย กลับออกไปเงียบๆ

สายชลใช้เวลาในวันนั้นเก็บของสลัดกับเดินเข้าออกห้องของชายชรา พยายามที่จะทำให้เขาสบายใจขึ้นก่อนที่เธอจะเดินทาง

ยอดเฟิงขับรถกลับเข้ามาหลังจากไปส่งนายแพทย์ที่ไปรับจากในเมืองมาดูอาการของตา หมอตรวจไม่พบอาการของโรคที่เป็นสาเหตุให้ป่วย แต่ว่าเนื่องจากตาเป็นคนแก่ที่ไม่แข็งแรง มีโรคต่างๆ รังควานเป็นเวลานานแล้ว จึงจำเป็นที่จะต้องได้รับการดูแลรักษาเป็นอย่างดี

เธอได้ยินเสียงรถ ครั้นมองลงมาก็เห็นร่างสูงทึบๆ ท่าที่มันคงแข็งแรงที่คุ้นตา อดีตทหารหาญผู้ที่มีใบหน้าคมเข้มจับใจสาวๆ ชาวไร่ ซึ่งเคยต้องรักษาอาการทางจิตนานถึงหนึ่งปี เขาไม่ค่อยพูดหรือยิ้ม และไม่เคยหัวเราะกับใครเลย แต่เขาก็คล้ายจะยิ้มกับเธอในระยะหลังๆ และดวงตาคู่นั้นก็อ่อนโยนกับเธอเสมอ

เธอเดินมาเก็บของต่อขณะที่จิตใจยังวนเวียนอยู่ที่คนข้างล่าง เผลอๆ ก็เดินกลับไปทีหน้าต่างมองหาอีก เธอตามลงมาที่โรงเลี้ยงสัตว์ในเวลาบ่าย เขากำลังคุมคนงาน พอมองมาเห็น ก็เดินผ่านคนงานมาหาเธอ พูดเสียงอ่อน ปรกาศตาตาทาหม่นมัว

“คุณไม่บอกว่าคุณสายชลกำลังจะไป”

สายชลหม่นหมองปานกัน “ฉันจะไปพรุ่งนี้... ฉันมาลา ยอด”

“ผมจะขับรถไปส่งในเมือง”

สายชลพยักหน้า

“ดีจะ...”

ฝ่ายนั้นนิ่งมองเธอคล้ายมีคำพูดอยู่ข้างในดวงตาคมคู่นั้นมากมาย สายชลมองเขาอย่างยากเย็น คำที่เธอพูด ปลอดภัยทั้งตัวเขาและตัวเธอ “ถึงอย่างไรมันก็จะต้องมาถึงเข้าสักวันหนึ่ง จริงไหม ฉันจะต้องจากไป เราต่างก็มีวิถีทางของตัวเอง”

เขาได้แต่นิ่งเงียบ

เธอถอนใจ “ฉันจะไม่ลืมนะ...” เธอพูดเสียงอ่อน บอกความจริงใจลึกล้ำ “จะไม่ลืมนะจริง ๆ ยอดดีกับฉันมาก ดี...และมีบุญคุณที่ไม่อาจทดแทนได้ ฉันเองยังนึกเสียใจที่ให้อะไรยอดไม่ได้มากไปกว่านี้ แม้แต่เมียของยอดซึ่งฉันเคยรับปากจะช่วยตามหา ฉันก็ทำให้ไม่ได้”

“ช่างเถอะครับ อย่างกังวลใจกับเรื่องนั้น” เขาพูดขริมๆ

“ฉันไม่อยากจะยอดตามเขาอีก แต่อยากให้ออดอยู่ที่นี้ตลอดไป ... เป็นพี่เขยของฉัน.... พี่ไม่เป็นคนดี ยอดจะต้องมีความสุข”

“คุณสายชล” เสียงเรียกทุ่มต่ำเจ็บปวด “อย่าพูดถึงคุณไม่ ผมบอกแล้วว่าผมอยู่กับเธอแบบนั้นไม่ได้ ผมไม่ได้รักเธอ.... ผมคงไม่อยู่ที่นี้แต่แรก...ถ้าไม่ใช่เพราะคุณ...”

สายชลรู้สึกถูกกดตันจนหัวนั้ไหว เธอรู้ว่าเขารู้สึกอย่างไร แม้เขาไม่เคยเอ่ยปาก แต่ว่าประกายในดวงตา และการกระทำต่างๆ บอกเธออยู่ตลอดเวลา เธอเคยรู้สึกต่อต้าน ยอมรับไม่ได้จนหันหลังให้เขาอยู่พักหนึ่งซึ่งคงทำให้เขาเจ็บปวดไม่น้อย แต่ก็เฝ้ามองเธออยู่ด้วยความอดทน

ไม่ใช่ว่าเขาจะไม่มีความรู้สึก ยืงนานวันมันก็ยิ่งเกาะกินล้าลึก จนน่าหวาดหวั่น แต่สายชลฝังใจอยู่ว่ามันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ เขาและเธอไม่อาจจะลงเอยด้วยกัน ทางเดียวที่เป็นไปได้ก็คือไปเสียให้ไกล แล้วทุกอย่างก็จะเข้าสู่ปรอยที่เหมาะสม

เธอพยายามทำให้เข้มแข็ง พูดอย่างยากเย็น
“ฉันบอกยอดแล้ว..ขอเป็นแค่เพื่อน ขอให้ยอดกันฉันไว้ในวงนอก
...จากชีวิตของยอด...”

...เหมือนอย่างที่เราพยายามกันเขาจากชีวิตของเธอเช่นกัน.....

ชายหนุ่มยื่นหนังสือหน้าหม่นหมอง สายชลกลั๊กลื่นน้ำตา รู้ตัวว่า
เธอได้ปล่อยใจให้เลื่อนไหลไปกับผู้ชายคนนั้นจนไกลเกินไปแล้ว

“ลาก่อนนะยอด...”

ไม่มีเสียงตอบ สายชลเดินเซื่องซึมจากมา ปล่อยให้อีกฝ่าย
มองตามด้วยประกายตาขมขื่นร้าวราน...

เมื่อสายชลถือกระเป๋าเดินทางลงมายังชั้นล่างด้วยสภาพการแต่ง
กายและผมเผ้าที่พร้อมสำหรับการเดินทาง เธอก็พบกับเชษฐี ต่างก็
หยุดชะงักมองกัน สีหน้าของเชษฐีเคร่งขรึมเศร้าหมอง สายชลกลับ
หันมองไปทางอื่นแล้วเดินจากไป

เชษฐีถอนใจหนักๆ รีรออยู่ครู่หนึ่งก็ตัดสินใจเดินเร็วไปขึ้นรถ
ขับออกไปจากบ้าน

สายชลวางกระเป๋าจะไปที่ห้องของตา พอดีกับที่ชไมพรเดินมาหา
“ชลจะไปละหรือ”

“ค่ะ... หนูจะให้ยอดขับรถไปส่งได้หรือเปล่าค่ะ”

“ได้สิ”

“หนูจะไปลาตา”

“ตากำลังไม่สบาย” ชไมพรพูดอย่างไม่สบายใจ “วันนี้ยิ่งแ่
กว่าเมื่อวาน เอาแต่นั่งซึมหน้าตาไหล ไม่ยอมพูด ไม่ยอมกินอะไรเลย”

“แต่ว่าเมื่อวานนี้หมอบอกว่าไม่ได้เป็นอะไรนี่คะ”

“นั่นสิ พี่ก็กลุ้มใจ...”

สายชลเดินนำไปอย่างรวดเร็ว พอดีถึงห้องตาก็หยุด ค่อยๆ
แง้มประตูให้เปิดเข้าไปอย่างแผ่วเบา ชายชราคนหนึ่งอยู่บนเตียง
นัยน์ตาที่หริ่ปรือขึ้นด้วยหยาดน้ำ มองเหม่อออกไปข้างนอกหน้าต่าง

สายชลคุกเข่าลงข้างเตียง วางมือบีบมือที่อวบอูมเบาๆ

“ตาขา... ตาเป็นอย่างไรบ้างคะ”

มีอาการทอดถอนใจอย่างแผ่วล้า เขาขยับกายหันมามองเธอ

“ตาเจ็บตรงไหนหรือเปล่าคะ บอกหนูหน่อยสิ”

เขาส่ายหน้าซีมๆ

“งั้นตาเป็นอะไร บอกหนูสิคะ หนูจะได้บอกหมอ”

มุมปากเขาแ้มออกนิดๆ ทว่าประกายตาเศร้าหมอง เสียงพูด
แหบ แผ่วเบา

“ตาไม่เป็นอะไรหรอก อย่าห่วงเลย”

สายชลเคลื่อนเข้าไปจนชิด พูดอย่างอ่อนโยนเอาใจ

“ตายังไม่อยากจะให้หนูไปซื้อไหมคะ... ถ้าตาอยากให้หนูอยู่... หนู
ก็จะอยู่กับตาค่ะ”

“ไปเถอะ... ตาอยากให้แก่ไป...”

สายชลนิ่งอึ้ง ในสีหน้าที่แสดงความรักผูกพัน เขากลับยืนยัน
ให้เธอไป ทำไมกันเล่า.....

พอเธอนึกเดาคำตอบ ก็ถึงกับใจหาย

“ไม่นะ...คงจะไม่ใช่... ขออย่าให้ตา... เธอหน้าตาคลอ

“แต่ตากำลังไม่สบาย หนูจะรอให้ตาหายดีก่อน”

“ตาไม่เป็นอะไร ตาอยู่ได้”

“หนูเป็นห่วงตา...”

เขาไม่ได้ตอบในทันที ในอาการหายใจแผ่วล้า เสียงแหบแผ่ว
เบา พูดซ้ำๆ ว่า

“ตาก็เป็นห่วงแก ชลเอ๋ย แกมันอากั๊พ แกช่างไม่มีใครจริงๆ”

“แต่หนูมีตา...”

“ตาแก่แล้ว จะตายอยู่วันนี้พรุ่งนี้ แกจะต้องดูแลตัวเอง...”

ตาเป็นห่วงแกเหลือเกิน”

เสียงแผ่ว อ่อนเครือลงก่อนจะขาดหายไป คงเหลือไว้แต่อาการ
ทอดถอนใจ นัยน์ตาทม่นเหม่อลอย มีหยาดน้ำคลอและไหลเป็นพักๆ
สายชลใช้ผ้าซับให้

“อย่าเป็นห่วงหนูเลยคะ ตารักหนูได้ แต่ไม่ต้องเป็นห่วงหนู
หนูจะดูแลตัวเอง” แล้วเธอก็ซับน้ำตาให้ตัวเองบ้าง

พอชายชราคนหนึ่ง เธอก็ลุกมาหาชไมพร

“หนูจะอยู่อีกครู่ ถ้าตาไม่ดีขึ้น เราต้องพาไปโรงพยาบาล”

“ตาจะยอมหรือ”

“ถ้าเราขอร้องก็คงจะยอมค่ะ นะคะพี่ไม”

“จ๊ะ พี่ก็ไม่รู้จะทำยังไงเหมือนกัน”

ชไมพรพูดอย่างกังวล